Aleksandar Žiljak
Inorogul şi războinica

Trebuie să aflaţi că acum mulţi, foarte mulţi ani, trăia un Prinţ foarte puternic. Avea multă îndemânare, curaj şi vrednicie. A cucerit Statele Războinice şi le-a adus legi şi bani, i-a învăţat arta măsuratului şi-a scrisului. Îl chema Ch'in Shih Huang Ti şi toţi oamenii ştiau că e, pe bună dreptate, cel mai mare Împărat care a domnit vreodată. Nu mint când vă spun că Ch'in Shih Huang Ti a poruncit ca Imperiul să fie apărat de Marele Zid, împiedicând astfel năvala hoardele nordice şi aducând pace tărâmului său. Cinci sute de mii de oameni au construit zidul şi mulţi şi-au lăsat oasele sub el. Mai mult, Ch'in Shih Huang Ti a poruncit să fie săpate canale prin Imperiu şi să se paveze drumuri, pentru ca negustorii şi armatele să călătorească mai uşor. Să ştiţi şi aceasta! Ca să nu tulbure nimeni liniştea Imperiului său, a poruncit ca toţi învăţaţii rebeli să fie îngropaţi în ţărână până la gât şi să li se taie capetele. Pe alţii i-a omorât cu pietre. De asemenea, a pus să li se ardă cărţile. Şi mai aflaţi

de la mine că Împăratul nu se temea de altceva decât de moarte. Aşa că a cerut să i se construiască un mormânt imens. Iar comorile din el sunt nemaipomenite şi atât de scumpe, că e greu şi să le descrii. Dar o armată uriaşă stă de pază la mormânt, pentru ca niciun hoţ să nu aibă îndrăzneala de a-l pângări.
Grăiesc adevărul şi numai adevărul când spun că nu e om în tot Chitaiul care să nu fi auzit măcar o poveste despre grozavul împărat Ch'in Shih Huang Ti. Şi eu am auzit nenumărate poveşti, de nenumărate ori. Aflaţi încă un lucru de la mine! Marele Han însuşi, în oraşul lui, Cambaluc, mi-a spus o poveste despre Primul Împărat, pe care nu o mai ştie nimeni în tot Chitaiul. Acum am să v-o spun şi eu vouă.

***

„Precum ciorile deasupra pădurii", îşi zise Choo-kheng când toţi nobilii, secretarii şi scribii se împrăştiară foşnind din veşmintele negre, la gestul de-abia ghicit al Împăratului.
Choo-keng rămase îngenuncheată la treizeci de paşi de Împărat, sub privirile scrutătoare ale dragonilor negri încolăciţi în jurul coloanelor din stânga şi din dreapta ei. Alţi doi dragoni uriaşi se ridicau în spatele Împăratului, înfruntându-se într-un duel cumplit. Împăratul îşi mângâie barba şi o studie pe fată cu atenţie. Apoi, satisfăcut, înclină din cap şi-i făcu semn să se apropie. Ca răsplată pentru curajul ei, fata se bucură de cinstea de a îngenunchea la zece paşi de Împărat, dar nu înainte ca el să-i facă semn. Aşa i s-a şoptit la ureche înainte de a fi fost condusă în Sală.
A fost adusă în Oraşul Imperial într-o trăsură escortată de călăreţi cu flamuri negre.
Când toate porţile s-au închis după Choo-kheng, iar soldaţii care o păzeau au rămas în spatele lor, fata s-a pomenit în faţa unei doamne de companie în vârstă, înconjurată de servitoare. Acestea i-au poruncit să se dezbrace. Învăţată să facă tot ce i se spune, fata s-a supus fără să crâcnească. Servitoarele i-au luat straiele simple de ţărancă şi au îmbăiat-o în tăcere totală, spălând-o de praful şi transpiraţia adunate după o călătorie de zece zile. I-au uscat părul, i l-au pieptănat şi i l-au aranjat aşa cum şi-l poartă doamnele de la curte. Încă goală, Choo-kheng a fost examinată pe îndelete de o altă femeie în vârstă, căreia nu i-a păsat de obrajii roşii ca sfecla ai fetei când i-a cercetat

părţile ruşinoase cu degetele. În cele din urmă, servitoarele au îmbrăcat-o pe fată ca pe-o prinţesă, în mătase verde-pal, care foşnea pe trupul ei cum foşneşte vântul printre bambuşi.
După aceea au dus-o în Sală, în faţa Împăratului înconjurat de slujbaşii gălăgioşi. Iar după ce i-a fost anunţată fata care îngenunchease la treizeci de paşi de el, acesta şi-a trimis slugoii la plimbare şi a rămas singur cu ea.
— Ai înfrânt cinci duşmani de-ai noştri cu mâna goală, Yeoh Choo-kheng, sparse, în sfârşit, împăratul liniştea apăsătoare. Asta cere mult îndrăzneală şi pricepere.
— Nişte bandiţi neînsemnaţi, rosti fata, înclinându-se până la podea.
— Neînsemnaţi sau nu, bandiţii sunt duşmanii Imperiului. Duşmanii Imperiului sunt duşmanii Noştri. Iar tu i-ai înfrânt pe cinci dintre ei.
Sute de fluturi mari, cu aripi negre, catifelate, împodobite cu triunghiuri de un verde sclipitor, se odihneau pe treptele care duceau la tron. Choo-kheng uită de Împărat câteva clipe, uimită de frumuseţea fragilă a soiului de fluturi din care nu mai văzuse până atunci. Ici-colo, câte unul fâlfâia din aripi, de parcă n-ar fi stat la picioarele celui mai puternic om din lume.
— Admiri fluturii Noştri? – Împăratului nu-i scăpă privirea fetei. – Ne-au fost aduşi din tărâmuri îndepărtate, cu mari eforturi.
— Sunt minunaţi, Maiestate, recunoscu Choo-kheng. Atât de liniştiţi…
— Ne spun ce zace în sufletul celor care îngenunchează în faţa noastră. Liniştea lor înseamnă că şi tu eşti liniştită, Yeoh Choo-kheng. Dacă s-ar fi aflat un asasin sau un trădător printre Noi… – Împăratul duse mâna pe mânerul sabiei. – Odată, ţineam lumânări aprinse în acest scop. Nu ne-au fost de mare ajutor. Iar acum – Împăratul îşi îndreptă spatele pe tron – arată-ne cum i-ai învins pe bandiţi!
Choo-kheng făcu o plecăciune.
— Erau cinci, toţi călare. Eu aduceam un bivol din lanul de orez când m-au înconjurat. Unul din ei, căpetenia lor, cred, a sărit de pe cal şi-a scos sabia. Mi-e ruşine să recunosc, Maiestate… Mi-a fost frică…
— Şi celor mai viteji războinici le e frică, zâmbi Împăratul. Ar fi necinstit să nu recunoaştem că până şi inima Noastră a tremurat câteodată înaintea unei bătălii mai grele. Dar

adevăratul erou îşi stăpâneşte frica şi atunci nu există duşman pe care să nu-l înfrângă.
— Banditul m-a apucat, rânjind. Eu l-am împins. Văzând aceasta, au descălecat şi ceilalţi patru. – În mintea ei, Choo-kheng era înapoi pe drumul plin de praf, ameninţată de vârful săbiilor şi-al suliţelor. – N-aveam cum să scap! Atunci căpetenia m-a tras iarăşi de bluză şi l-am lovit cu pumnul. – Sări iute de la podea, uitând complet în faţa cui îngenunchea. Trase un pumn dur ca stânca potrivnicului invizibil. – S-a clătinat, uluit, pe urmă a înjurat şi-a vrut să mă taie cu sabia. Eu m-am ferit, am împins lama, l-am apucat de încheietură şi i-am răsucit-o. Am auzit o pocnitură. Căpetenia a ţipat şi-a scăpat sabia în ţărână. Banditul din spatele meu a încercat să mă străpungă cu suliţa! Am evitat şi atacul lui şi l-am trimis cu piciorul în tufişuri. Al treilea…
Fata deveni un vânt turbat care absorbi toţi fluturii într-un vârtej negru cu verde: aripi fragile bătând speriate şi lovituri de picior iuţi ca fulgerul, care i-au secerat pe duşmani aşa cum taie secera tulpina cerealelor. Lupta inegală se dezvălui până la sfârşit în faţa ochilor împărăteşti cuprinşi de încântare, o luptă în care cinci bandiţi înarmaţi n-au avut nicio şansă în faţa unei ţărăncuţe.
— Pe urmă, când s-a terminat, au venit vreo zece săteni la drum şi, auzind zgomot şi văzând ce s-a întâmplat, mi-au sărit în ajutor şi i-au legat fedeleş pe bandiţi.
Dintr-o răsucire, Choo-kheng îngenunche din nou şi se înclină în faţa Împăratului, ca într-un dans cu figuri grele sau o acrobaţie. De-abia atunci îi trecu prin minte că se purta foarte, foarte nepotrivit.
— Dumneavoastră mi-aţi poruncit să vă arăt, Maiestate, se bâlbâi fata şi se aplecă din nou până la podea.
— Într-adevăr! Într-adevăr, aşa ţi-am poruncit! râse împăratul şi-şi mângâie barba. – Unul câte unul, fluturii se întoarseră la locul lor pe trepte şi se lăsă din nou liniştea în Sală. – Eşti foarte dibace, Yeoh Choo-kheng! Ai putea să învingi o sută de soldaţi de-ai mei! Pesemne că ai fost instruită de un maestru!
— De bunicul meu, spuse fata cu modestie. M-a pregătit de când aveam zece ani.
— Mare cinste îi faci!

Choo-kheng se mai închină o dată. Bunicul se va bucura, fără îndoială, să audă din gura ei că l-a lăudat însuşi Împăratul. Fata nu a înţeles de ce i-a curs o lacrimă când şi-au luat rămas bun.
— Şi ştim sigur că eşti o fată neprihănită. Nu-i aşa?
Choo-kheng se făcu roşie în obraji. Ochii ei îi întâlniră pe ai Împăratului. Se aşteptase la o scânteie de poftă trupească; bunicul o învăţase multe lucruri. Îi ţinuse loc de mamă şi tată – părinţii îi muriseră de molimă – şi ea nu era naivă.
— Avem nevoie de o fată neatinsă de bărbat, spuse Împăratul, serios dintr-o dată.
În clipa aceea, fata ar fi preferat pofta trupească în loc de privirea sfredelitoare care o măsură din cap până-n picioare, cântărind dacă ea e cea mai bună alegere. Pofta o înţelegea, reuşea să i se opună, dar o înţelegea.
— Dacă, pe lângă asta, e şi o războinică pricepută, aşa ca tine, nu strică deloc, deşi nu vei merge singură. Te trimitem într-o misiune importantă, Yeoh Choo-kheng.

***

Ziua se stingea în străfulgerări colorate. Seara se lăsa peste râu. Dealurile de pe cele două maluri semănau cu nişte dinţi de dragon. Choo-kheng şi-i închipui muşcând din apusul purpuriu, sfâşiind o bucată de cer şi înghiţind soarele. Câteva jonci se conturau pe malul opus. În curând, pânzele lor dreptunghiulare de pe catargele bifurcate se vor topi în perdeaua uşoară de bambus, separând apa de câmpiile mici, furişate printre râul paşnic şi dealurile sculptate de eternitate. Ziua, dealurile prea înalte îi aminteau fetei de pietrele de la malul unui pârâu, acoperite de muşchiul moale şi umed. Frumuseţe măruntă oglindită în farmecul măreţiei.
Un soldat aprinse un felinar la pupa. O căldură blândă scăldă jonca în care Choo-kheng călătorea spre misiunea ei. Mai multe felinare luceau în jos, pe râu. Pescarii se pregăteau de pescuitul de noapte. Stăteau pe plute lungi din bambus, le împingeau cu prăjini, făcându-le să alunece în linişte pe suprafaţa calmă a râului. Cormoranii aşteptau la prova, cu aripile negre larg deschise, nerăbdători să se scufunde după peştii care vor sfârşi în coşurile mari de pe plute. Curând vor fi, şi ei, doar nişte panglici luminoase în bezna care avea să înghită lumea.

Choo-kheng era păzită de douăzeci de soldaţi şi comandantul lor. Fata îi privi. Câţiva jucau cărţi într-o linişte nepotrivită cu spiritul jocului. Alţii îşi terminau cina. Unul îşi ascuţea sabia cu migală. El va tăia capul. Împăratul i-a ales pe toţi personal, din garda lui, cei mai buni luptători care s-o însoţească pe fecioară.
— Avem mulţi duşmani, îşi aminti Choo-kheng de vorbele Împăratului încruntat. I-ai văzut pe curteni. Nobili, sfătuitori şi scribi. Nu avem încredere în niciunul. În niciunul!
— Dar, Maiestate... rosti Choo-kheng.
Împăratul ridică mâna şi fata tăcu pe dată.
— Ei cred că te-am chemat ca să ne exprimăm admiraţia faţă de tine. Adevărat, ne-am exprimat-o. Dar acesta nu e tot adevărul. Dorinţa Noastră este ca tu să faci un lucru important pentru Noi, Yeoh Choo-kheng! O taină. Vei primi o escortă, una mică, pentru a nu atrage atenţia, dar suficientă pentru cineva cu îndemânarea ta. Împreună, veţi ieşi pe furiş din Oraş. Deja l-am anunţat pe comandant unde veţi merge.
Choo-kheng simţi o tulburare tot mai grea în adâncul sufletului, o presimţire neagră, ameninţând s-o paralizeze şi s-o devoreze. Se zbătea în măruntaiele ei ca fluturii de la picioarele Împăratului. Dar ce-a spus Împăratul mai înainte? Adevăratul erou îşi stăpâneşte frica. Şi, pe urmă, nu e niciun duşman aici...
— Ai văzut vreodată un inorog?
Fata tresări.
— Un Inorog? Nu, Maiestate, mă tem că nu. Am văzut căprioare. Mistreţi. Urşi şi jderi, vulpi şi veveriţe. Şi multe păsări, bunicul m-a învăţat să le deosebesc. Odată am zărit cu coada ochiului chiar şi un tigru, cred. Eram în pădure şi se întunecase. Dar un inorog? Niciodată, Maiestate. În provincia mea, se spune că e un animal fabulos sau, în cel mai bun caz, unul care a dispărut demult de tot...
— Nu e fabulos şi nici nu a dispărut, o întrerupse Împăratul. Există, iar noi ştim pe unde trăieşte! Ce altceva se mai spune despre inorog în provincia ta?
— Se zice – îşi aminti Choo-kheng de spusele bunicului ei şi ale vecinei lor, o femeie atât de bătrână, că nimeni nu-i mai numără anii, şi de cele auzite de pe la ţărani – că e o creatură vrăjită. Şi că nu-l poate prinde nimeni. Nu este şmecherie de care să nu-şi dea seama, nicio capcană pe care să n-o simtă, nicio săgeată de care să nu se ferească.

— Şi se mai zice, adăugă Împăratul, că se va încrede numai într-o fată neatinsă de bărbat. Inocentă şi pură. Şi, mai zic oamenii, cornul inorogului se foloseşte pentru a afla dacă băutura e otrăvită. Nu-i aşa, Yeoh Choo-kheng?
— Într-adevăr, Maiestate, confirmă fata. Şi asta mai zice lumea.
— Aşadar, ne vei aduce cornul inorogului, fată războinică! Pentru ca să vedem Noi dacă vreunul din şerpii care ne înconjură scuipă venin în vinul Nostru!

***

Ceaţa zorilor învăluia valea ca o perdea fină, ascunzând taine străvechi de ochi curioşi. Dealurile, care numai ieri devoraseră soarele, erau acum simple forme plutitoare vagi, lumi îndepărtate, deasupra râului domol. Ceaţa zăbovea în lumina cenuşie a pădurii dese de bambus, împrospătând-o cu rouă. Choo-kheng se înfioră şi-şi strânse şalul în jurul umerilor în timp ce mergea tăcută printre tulpinile verzi. Bambuşii se aplecau deasupra apei, baldachin tremurător ţesut din frunze ascuţite care şuşotesc la cea mai slabă adiere, dezvăluind călătorului întâmplător ce anume se ascunde în spatele ceţii.
Soldaţii aşteptau deja la posturi cu arcurile în mâini, aşezaţi pe poziţie de comandantul lor. Lăsaseră jonca în amonte şi veniseră aici degrabă pe jos. Fusese tot întuneric când ieşiseră de pe drumul care ducea, prin lanuri de orez, la un sat îndepărtat, traversaseră un canal de irigare (la poruncă, un soldat îşi ceru iertare şi o cără pe Choo-kheng în braţe, ca să nu se ude fata la picioare) şi o luaseră spre malul râului.
Soldaţii erau bine instruiţi, observase fata. Împăratul îi alesese bine: se mişcau fără un sunet. Numai o coţofană albastră cu coadă lungă ţipă dintr-un cenuşar de la marginea pădurii, neştiind cine tulbură bambuşii. Coţofenelor nu le scapă nimic, îi spusese bunicul odată.
Un braţ de râu se separa şi contura o insulă împădurită. La un capăt al braţului, o stâncă verticală se ridica spre ceruri: un colos de piepturi stâncoase şi plete de verdeaţă abundentă pe un cap puternic, cercetând lumea de sus, aprobator. Sub colos se întindea o luncă de la mal la dealurile abrupte care ieşeau din ceaţă. Acela era locul – aşa auzise Împăratul şi aşa îi spusese şi Comandantului – în care venea un inorog dis-de-dimineaţă.
— Acum trebuie să aşteptăm, şopti Comandantul.

Choo-kheng încuviinţă în linişte. Timpul se scurgea odată cu apa râului. Trezea glasuri firave de piţigoi sus, în bambuşi, păsărele cu burtă galbenă, obraji albi şi căciuliţă neagră. Sclipea deodată cu soarele, alunga vălul de ceaţă, risipea culori în lume. Choo-kheng se scufundă în răcoarea de smarald a bambuşilor. Spiritul ei curgea deodată cu râul, tremura la glasul piţigoilor, îşi întindea aripile şi zbura sus de tot, deasupra dealurilor şi stâncilor, deasupra pădurilor şi câmpiilor. Umbra ei sperie o turmă de căprioare, îl făcu pe un ţăran matinal care se grăbea la câmp să ridice ochii spre cerul albastru, tremură când auzi ropot de copite.

— A venit! o readuse Comandantul cu picioarele pe pământ.

Fata se uită pe luncă. La marginea ei, mai departe, atât de departe că nicio săgeată nu putea ajunge, desluşi o siluetă albă ieşind din pădure.

— Dă-i drumul!

— Staţi! şopti Choo-kheng. Lăsaţi animalul să vină mai aproape. Răbdare!

Cu mult calm, fata ştia să se apropie la câţiva paşi de cerbi şi ciute fricoase. Comandantul înţelese. Inorogul trebuia ademenit la mijlocul luncii, acolo unde nu creşteau copaci după care să se ascundă.

Prudent, animalul se opri. Ciuli urechile, înălţă capul şi amuşină aerul. Apoi înaintă pe iarbă şi se duse încet la mal. Două codobaturi alb cu negru îşi luară zborul din faţa copitelor lui. Una se lăsă iar pe iarbă, cealaltă zbură o dată în cerc şi, ţipând, ateriză pe spatele inorogului, bătând din coada lungă. Animalul nu-i dădu atenţie. Merse la apă şi începu să-şi astâmpere setea.

Choo-kheng îl vedea mai bine acum. Aşa cum ştia din poveşti, inorogul semăna cu un cal. Nu era foarte înalt, aducea mai degrabă cu caii încălecaţi de barbarii nomazi din nord. Avea coada de culoarea paielor, la fel şi coama ţeapănă, zbârlită. Un corn răsucit îi ieşea din frunte, lung cât braţul fetei. Dar numai când animalul se apropie văzu fata că are trei degete copitate la fiecare picior: unul la mijloc, ca orice cal, şi câte unul mai mic de-o parte şi de alta, de-abia atingând pământul. Choo-kheng se întrebă dacă asta îl ajută să străbată pe solul moale din valea râului – casa lui.

— Acum, fără un sunet, murmură ea la urechea Comandantului.

Soldaţii erau disciplinaţi, ştiau perfect ce să facă şi când, chiar cu preţul vieţii. Inorogul era prea departe. Trebuia să aştepte răbdători şi în tăcere ca fata să-l ademenească mai aproape, ca să-l poată atinge săgeata. Comandantul încuviinţă.
Inorogul se dădu înapoi când Choo-kheng păşi pe iarbă. Codobatura îşi luă zborul de pe spinarea lui, protestând zgomotos, iar el se opri, pufnind pe nări. Întoarse urechile încordate spre fată. Muşchii îi tresăriră sub piele, gata să-l arunce în galop sălbatic. Războinica înlemni. Inorogul o studie. Nu-i era cunoscută: n-o mai văzuse, nu-i ştia mirosul. Iar ceea ce nu cunoşti poate fi periculos. Nu se mişcă. Nici fata nu mişcă. Râul curgea netulburat, ducând timpul în uitare.
Stătură amândoi şi se priviră îndelung, de la distanţă, speriaţi că şi cea mai uşoară mişcare va rupe vraja în care pluteau. Ea era fascinată de frumuseţea animalului magic nestrunit de căpăstru, liber şi incert, era vrăjită de puritatea creaturii nepământeşti nepângărite de lăcomie, putere şi pofte şi nemânjită de sânge, nenorocire şi teamă. Animalul era ameţit de frumuseţea fetei îmbrăcate în mătasea cea mai fină, liniştit de nevinovăţia ei şi – îşi dădu seama Choo-kheng copleşită de ruşine – nici nu visa că puritatea ei ascunde o trădare cumplită.
Inorogul păşi primul către Choo-kheng. Fetei i se opri inima în loc. Ar fi vrut să ţipe, să fluture din braţe, să-l gonească. Ascunse în spatele inocenţei ei, douăzeci de săgeţi stăteau la pândă. Dar frumuseţea netulburată a animalului alb o împietri când acesta se apropie de ea încet, de teamă parcă să nu o sperie. Şi atunci se opri, ridică ochii, ciuli urechile, scutură din cap. Oare simţise ruşinea fetei? Sau se oprise din cauza unei coţofene albastre? Indiferent din ce cauză, se întoarse, aruncă o ultimă privire spre Choo-kheng şi, demn, se întoarse în pădurea din care venise, departe de săgeţile arcaşilor, magic şi misterios.

***

Choo-kheng şedea pe rogojina de paie întinsă pe iarbă. Se făcuse dimineaţă bine, era cald şi senin. Ochii fetei urmăreau vreo zece egrete care zburau falnic deasupra braţului de râu, cu bătăi leneşe de aripi. Altele stăteau cuminţi pe crengile desfrunzite ale unui copac de pe insulă. Choo-kheng privi peste umăr la pădurea de bambus şi la vânătorii ascunşi acolo.

Seara trecută, Comandantul îşi pierduse cumpătul. Cel mai rău, nu avusese pe cine să-şi verse furia, pe cine să pedepsească pentru nereuşită. Fiecare soldat îşi îndeplinise exact porunca, niciunul nu-şi dezvăluise poziţia. Nici pe fată nu o putuse condamna. Afurisitul de animal fugise în pădure fără motiv, înainte ca soldaţii să apuce să tragă cu arcul.
— Poate au fost prea mulţi soldaţi, remarcă Choo-kheng prudentă.
Nu pomeni de coţofană. Comandantul îndepărtă de la buze pocalul din care tocmai sorbea vin şi-şi mângâie barba gânditor. Pe urmă încuviinţă din cap şi arătă spre cinci oameni de-ai lui.
— Mâine voi staţi la pândă! Restul rămân aici! Ei sunt cei mai bun arcaşi ai mei, îi explică fetei. Dacă nici ei nu-l nimeresc, atunci nimeni nu-l poate nimeri!
Ajunseră pe luncă înainte de a se crăpa de ziuă, urmând cărarea din ziua anterioară. Soldaţii îşi ocupară poziţiile fără o vorbă, pe furiş, strecurându-se prin semiîntunericul verzui. Dar timpul se scurse odată cu râul, soarele dimineţii dădu la o parte vălurile de deasupra văii şi căldura cerului trezi viaţa din amorţeala ceţurilor. Totuşi, inorogul nu apăru. Oare devenise bănuitor?
— Lasă-mă să înaintez, propuse Choo-kheng.
— Hm…
Comandantul îi cântări spusele. Poate că animalul era acolo şi vederea fetei l-ar fi ispitit să iasă la iveală. Altfel, cine ştie cât ar avea de aşteptat? Într-adevăr, nimeni nu poate prevesti ce-i în mintea inorogului sau cum se va purta el.
— Bine, du-te.
Aşa că Choo-kheng se pomeni singură pe iarbă, momeală pentru inorog. Mângâiată de soare, legănată de adierea foşnind printre bambuşi şi de bâzâitul insectelor, o cuprinse încântarea în faţa acestor creaturi vii, mici şi mari, cărora nici prin cap nu le trecea – ocupate cum erau cu traiul lor inocent – că în curând lunca se va umple de sânge.
„Dacă reuşeşti, fetiţo – Împăratul se aplecă spre Choo-kheng – îţi vei dovedi credinţa faţă de Noi şi faţă de Imperiu. Iar Noi nu-ţi vom rămâne datori.”
Fata îşi aminti cuvintele lui. O ispitiseră, îi promiseseră tot ceea ce dorea să aibă. Bogăţii, onoruri la care nici nu visa, fiind o

biată ţărăncuţă care ştia doar să mâne bivolul şi să bată zdravăn, cu mâinile goale, pe oricine îndrăznea s-o asalteze cu gânduri murdare. Choo-kheng ştia foarte bine că vorbele nu fuseseră promisiuni goale: un conducător iscusit trebuie să ştie să răsplătească şi să dea pedepse grele deopotrivă.
Odată, în copilărie, l-a urmat pe bunicul ei pe drumul care însoţea lunca. I-a atras atenţia pânza unui păianjen uriaş, ţesută între două ramuri joase. Păianjenul cu dungi negre şi galbene aştepta răbdător în mijlocul ei. Ea se apropie de pânză ca s-o vadă mai bine. Câţiva cosaşi maronii săriră din faţa ei; unul, neatent, nimeri direct în plasă. Se luptă disperat să scape când păianjenul o traversă într-o clipă, îl paraliză dintr-o singură muşcătură şi-l înveli în pânza deasă. Într-o clipă, cosaşul se făcu un ghem argintiu.
— Bietul cosaş, murmură Choo-kheng, tristă şi supărată. Se uită în jur, zări o piatră, o luă şi vru s-o azvârle în pânză, ca să sfărâme iluzia de frumuseţe fragilă care nu aducea decât moarte.
— Stai! îi strigă bunicul. – Fata îl privi mirată. – Păianjenul nu a făcut nimic rău. Trebuie să mănânce ca să trăiască, aşadar cineva trebuie mâncat. Aşa-i rostul pe lume şi nu e nimic rău în asta. Numai omul face rău când nu trebuie, iar asta-i o fărădelege. Să ţii minte asta, Choo-kheng!
Choo-kheng se scutură nervoasă când îşi aminti spusele bunicului. De ce a trebuit să şi le amintească tocmai acum? Dar avea de ales? Porunca venise chiar de la Împăratul, iar poruncile lui se îndeplinesc fără crâcnire. Atunci fata se uită la marginea pădurii, spre întunericul din care ieşise inorogul cu o zi înainte. Şi îi veni în minte cât de fascinaţi fuseseră unul de celălalt.
Un cosaş, un păianjen şi pânza lui – gândul o străbătu fulger. Îi vorbea bunicul: încă o dată, îi striga să se oprească şi de-abia acum înţelese ea lacrima din ochii lui la despărţire. Un cosaş, un păianjen şi pânza lui. Ea era pânza.
O scutură un sentiment de revoltă, se întristă şi se înfurie deodată, ca atunci când păianjenul a prins cosaşul. Îşi aduse aminte cum a vrut să arunce cu piatra. Iar acum, ea era pânza. Şi cine va arunca piatra, mânios pe bună dreptate? Pentru că, îşi dădu ea seama, avea să se întâmple, fără rost, o faptă rea.

Toată lumea ştia că Împăratul caută nemurirea. Mii de virgine erau trimise, la porunca lui, într-o călătorie lungă pe mare, ca să-i aducă apă din fântâna vieţii, despre care auzise de la cineva care se încoronase înţelept de unul singur – şi nu le mai vedea nimeni. Iar Choo-kheng ştia foarte bine, de la bunicul ei, că nu există nemurire şi că moartea e inevitabilă, chiar de dorit: nu e decât sfârşitul unui ciclu, pentru ca altul, nou, să înceapă. Căutarea Împăratului era zadarnică şi fără rost. Numai că niciunul din slujitorii săi nu îndrăznea să i-o spună. Şi, pentru că nimeni nu avea curajul să-i atragă atenţia tiranului asupra rătăcirii sale, avea să fie ucis un animal superb. Se va înfăptui o crimă, iar Choo-kheng va fi părtaşă la ea, la fel de vinovată ca Împăratul care o poruncea şi ca soldatul care va trage cu arcul. Şi, oricât de mari vor fi onorurile şi răsplata dată ei, nu o vor curăţa niciodată de răul cu care se va mânji când o va stropi sângele inorogului.
Dar ce era să facă? Să se ridice în clipa aceea de pe rogojină şi s-o ia la fugă? Încotro? Ştia că moartea face parte din viaţă, dar nu avea poftă să moară. Nu încă, şi nu după cum voia Împăratul.
Dintr-o dată, coţofenele se ridicară din iarba înaltă şi zburară deasupra fetei, chirăind. „A venit”, îşi zise Choo-keng, bucuroasă şi disperată deopotrivă, şi se întoarse. Îngheţă.
Un tigru o pândea de la zece paşi. Fetei i se opri inima în loc la vederea lui, a fiarei de care nu mai auzise nici de la bunicul ei cocoşat de înţelepciune, nici de la vecina lor, femeia ai cărei ani nu-i mai număra nimeni. Ce fel de tigru e acesta? se întrebă Choo-kheng. Pentru că nu semăna cu cel văzut de ea. Blana lui, împodobită cu dungi negre obişnuite, ca la orice alt tigru, nu era gălbuie, ci gri, aproape albastră!
O privea cu ochi verzi. Oare era doar în trecere? Sau o pândea de când venise ea pe luncă, aşteptând momentul prielnic? Oare de-asta nu se arătase inorogul? Dar de ce nu a avertizat-o cineva? De ce nu au tras soldaţii cu arcurile? Nu l-ar fi atins pe tigru, era prea departe, dar săgeţile şi strigătele sigur l-ar fi gonit. Sau erau toţi ca ea, împietriţi de fiara albastră?
Tigrul făcu un pas spre Choo-kheng. Tremură din mustăţi; dungile de deasupra ochilor i se adunară a încordare în faţa prăzii. Războinica strânse din pumni, gata să-l lase pe tigru să atace, ca să sară la o parte în ultima clipă, să-l încurce şi să

câştige timp să-l atace şi ea. Dacă putea doborî cu mâna goală cinci bandiţi înarmaţi, de ce să nu poată supune un tigru? Chiar şi unul albastru, care trebuia să aibă – după cât de neobişnuit arăta – puteri nebănuite. Choo-kheng inspiră adânc. Ciudat, nu simţea frică, nu în faţa fiarei. Asta îi dădu puteri noi: pe animalul de care nu se teme îl va înfrânge cu mai mare uşurinţă!
Dar Choo-kheng se mai întrebă un lucru: dacă tigrul nu e decât o piatră aruncată de zei în pânză?
Şi cine era ea, ca să se opună voinţei unor puteri mai mari decât ale ei, decât însuşi Împăratul? Şi mai ciudat, se simţi de-a dreptul uşurată în faţa morţii cu trup dungat. Soarta îi arăta calea cea bună, trimiţându-i un mesager care s-o călăuzească şi ea nu putea decât să se supună. Privi superba fiară albastră încă o dată, trase aer adânc în piept, închise ochii, îşi relaxă trupul, îşi aşteptă sfârşitul.
Bum-bum, bătu inima sub pleoapele închise. Respiraţia fiarei. Bum-bum. O labă grea păşi moale pe iarba înrourată. Bum-bum. Muşchii solizi se încordează. Bum-bum. Felina e gata să sară. Bum-bum, pentru ultima oară înaintea morţii.
Apoi, pe neaşteptate, tropot de copite şi un urlet de vânător uimit, speriat chiar în faţa prăzii. Fata deschise ochii şi se pomeni într-un vârtej de nechezaturi, mârâieli şi tropăituri, în vreme ce inorogul – capul plecat, coama zbârlită, cornul gata de atac – gonea tigrul de lângă ea. Felina ameninţă cu laba, ghearele scoase sfâşiară aerul, dar cornul nu-i dădu voie să se apropie. Sări într-o parte, cu priviri ucigătoare, şi se învârti în cerc, vrând să prindă punctul slab în apărarea inorogului, dar cornul nu-l slăbea. Cea mai mică greşeală şi s-ar trezi cu el în burtă. Inorogul şi tigrul se măsurară clipe lungi cât o veşnicie. Oricât de flămând era, tigrului îi pieri hotărârea în faţa cornului spiralat. Atunci inorogul se năpusti furios şi tigrul scăpă ca prin urechile acului de vârful ascuţit care mai că-i sfârtecase burdihanul. Felina se hotărî că-i era de-ajuns: trebuie să fie ceva mai uşor de vânat în pădure. Mârâi încă o dată, arătându-şi colţii, şi, cum nu se poate mai umilitor pentru regele pădurii, o şterse din faţa inorogului pe care niciun prădător nu-l putea lua pe nepregătite.
Choo-kheng rămase neajutorată în iarbă. Inorogul necheză victorios, apoi, în vreme ce tigrul se pierdea prin pădure, se

întoarse către ea. Fata aruncă o privire spre bambuşi. Soldaţii trebuie să fi văzut totul, dar erau prea departe, săgeţile lor nu-l puteau atinge pe salvatorul ei.
Inorogul se apropie de Choo-kheng, o atinse cu botul pe obraz şi-o înveli în căldură umedă pe faţă şi pe gât. Fata ridică încet mâna şi-l mângâie pe corn, obiectul dorinţei împărăteşti. Nu mai era niciun obstacol între ei, duşmanul fusese gonit. Numai ei doi rămăseseră, singuri pe lunca râului: inorogul, care nu ştia de pânza trădătoare ţesută în jurul lui, şi fata, recunoscătoare că o salvase şi alungase mâna ucigătoare a destinului, netezindu-şi astfel calea spre propria condamnare. Animalul îşi lăsă capul în poala fetei neatinse de bărbat. Choo-kheng îl mângâie pe coama albă, îşi propti obrazul de gâtul lui solid, simţi pe pielea ei sângele fierbinte al inorogului neîmblânzit. Asta aşteptau soldaţii, clipa în care Împăratul le poruncise să-şi lanseze săgeţile. Zadarnic! Erau prea departe. Comandantul ştia foarte bine că nu are rost. Nu ar face decât să sperie animalul şi poate altă şansă n-ar mai avea să-l prindă. Aşa că soldaţii rămaseră ascunşi. Încă o dimineaţă trecu fără ca ei să-şi fi îndeplinit misiunea. Dar Comandantul era şiret. Ştia că legătura dintre fată şi animalul vânat nu se stabileşte atât de uşor. Aşa că, atunci când inorogul înălţă capul, o privi pe fată încă o dată şi alergă în pădure cu paşi mici, el nu făcu decât să zâmbească satisfăcut, convins că, foarte curând, va putea să-l atragă pe animalul ăla afurisit foarte aproape de el.

***

Noaptea înghiţi lumea, o acoperi cu voal negru, o înveli în tăcere. Soldaţii dormeau. Lumina de la pupa cădea pe santinela care se proptea în suliţă. Soldatul se uită nepăsător la Choo-kheng, apoi reveni la gândurile sale nocturne, ca şi cum ea nici n-ar fi existat: le era interzis să vorbească cu ea fără să fie neapărat nevoie, cu atât mai mult să-i zâmbească sau să rostească remarci necuviincioase. Ameninţarea toporului de călău îi transforma în adevăraţi eunuci, cel puţin în misiunea de acum.
Comandantul se arătă foarte mulţumit la cină. Se aştepta să-şi îndeplinească misiunea a doua zi sau în cel mult două-trei zile. Choo-kheng ştia că are dreptate. Inorogul avea încredere în ea acum. Mâine se va apropia de ea singur, mâine îl va ispiti, mâine…

Mâine sau în cel mult două-trei zile, sângele nobil o va mânji pe Choo-kheng pe veşnicie. Şi nici cele mai fine mătăsuri, nici cele mai scumpe bijuterii, nici cele mai mari onoruri nu vor alunga duhoarea trădării din sufletul ei. Toată după-masa şi seara fata nu se gândi la altceva decât la ochii aceia, ochii inorogului, şi la ce va vedea în ei când îl va străpunge prima săgeată. Of, dacă n-ar fi salvat-o de tigrul albastru! Dacă nu ar fi păşit între ea şi fiară, totul s-ar fi terminat până acum, soarta i-ar fi fost pecetluită şi ar fi fost liberă de orice răspundere.
Dar soarta a vrut să fie altfel. Mâna care a vrut să arunce piatra în pânză s-a oprit şi i-a lăsat toată povara pe umeri.
Un şir de lumini pe râu: pescarii şi cormoranii lor credincioşi. Choo-kheng se uită la santinelă, apoi în josul apei. O lumină, cea mai apropiată, scânteia în urma celorlalte. Părea mai aproape de mal. Oare de ce rămase pescarul acela în urmă? Poate că-şi umpluse deja coşurile şi nu avea chef să meargă acasă? Avea necazuri cu pluta sau cu pasărea? Lui Choo-kheng nu-i păsa, putea înota până la el.
Până când Comandantul postă santinele şi se duse la culcare, fata luase deja o hotărâre. Îşi dădu seama că nu e în stare să privească ochii aceia plini de durerea provocată de săgeata care sfâşie carnea, durerea prieteniei prefăcute, durerea trădării. Ştia că trebuie să salveze animalul vrăjit chiar cu preţul vieţii. Şi mai ştia care e singura cale de a-l goni pe inorog până nu e prea târziu pentru amândoi.
La început plănui să se folosească de o santinelă. Dar credinţa soldaţilor faţă de Împărat era de nezdruncinat, iar teama de mânia lui nemărginită. Aşadar, îi rămânea pescarul acela singuratic, destul de departe pentru a nu fi zărit de ceilalţi, însă destul de aproape ca fata să înoate până la el, călăuzit de felinarul lui, ca un călător în pustiu, urmărind Steaua Nordului.
Choo-kheng se uită la santinelă când trecu pe lângă ea în drum spre prova. Of, dacă ar prinde-o somnul! Dar, nu, cei mai buni soldaţi ai Împăratului nu adorm la datorie! Nu-i nimic, îşi zise ea şi se retrase în linişte în cabina ei mică, înghesuită, dar care o ferea de priviri lungi. Se dezbrăcă repede, îşi aruncă hainele bune pe pat şi întredeschise uşa. Cu spatele la ea, santinela privea în josul râului.
Choo-kheng se furişă din cabină, străbătu puntea în vârful picioarelor şi coborî peste bord înainte să se întoarcă santinela

cu faţa. Îşi ţinu respiraţia. Auzi paşii discreţi ai soldatului pe punte. O clipă, acesta se opri exact deasupra ei şi fata se temu că se va apleca şi o va zări agăţată de joncă. Dar soldatul merse mai departe. Din câte ştia el, Choo-kheng plecase la culcare. Fata se simţi uşurată, se desprinse de joncă şi înotă cu mişcări silenţioase spre mal, spre felinarul pescarului, spre destinul ei. Nu exista decât o singură cale pentru a-l salva pe salvatorul ei.

***

— Ne-ai trădat, Yeoh Choo-kheng!

Împăratul stătea pe tron, cu mâna proptită pe teaca sabiei din poală. Poruncise să-i fie adusă Choo-kheng în lanţuri, într-un pavilion din mijlocul lacului, podoaba din inima Oraşului Imperial. Soldaţii o târâseră pe fată pe puntea de lemn – singura care ducea la pavilion – şi o aruncaseră la picioarele lui. Ea se ridică. Ei o trântiră înapoi la podea lovind-o cu picioarele, până ce Împăratul strigă „destul!” şi porunci să i se scoată cătuşele. Căpitanul Gărzii deschise gura să protesteze, pentru că fata era acum o trădătoare periculoasă, dar întâlni privirea Împăratului. Scoase cătuşele lui Choo-kheng şi se retrase la doi paşi în spatele ei. Împăratul îşi concedie gărzile cu un gest nerăbdător. El şi fata rămaseră singuri, faţă în faţă. Choo-kheng observă că dispăruseră fluturii de la picioarele Împăratului. Oare pentru că era seară, când ei nu zboară, sau pentru că el ştia exact ce e în sufletul ei? N-avea cum să-şi dea seama.

— Nu te vom întreba cu cine ne-ai trădat. Nu contează. Întreaga ta escortă a fost decapitată astăzi. Aşa a plătit cel care te-a atins, precum şi aceia care nu l-au împiedicat s-o facă.

Fata îşi înăbuşi râsul amar când auzi cruda prostie împărătească. N-are decât să creadă că i-a pedepsit pe vinovaţi! Cine ştie cum s-ar răzbuna pe oamenii aceia nevinovaţi de pe malul râului, dacă ar afla că s-a dat unui pescar amărât? Cu ce torturi cumplite ar chinui întregul sat, dacă i-ar spune adevărul? Cum a înotat fără zgomot până la pluta pescarului, cum s-a ridicat din apă în faţa ochilor săi uimiţi, goală ca o zeitate de-a râului, cum a suflat în felinar, ca să nu-i vadă nimeni. Şi cum s-a apropiat de el fără o vorbă, l-a sărutat şi i-a căzut în braţele aspre. Cum i-a lăsat palmele bătătorite s-o mângâie şi degetele s-o aţâţe. Cum a lăsat, însângerată, un bărbat să facă o femeie dintr-o fată.

— Ceea ce vrem Noi să ştim e de ce ne-ai trădat, Yeoh Choo-kheng.
Un cocor alb ţipă deasupra lacului – una din numeroasele păsări cu aripile tăiate care împodobeau ţărmul şi-l încântau pe Împărat cu frumuseţea lor. Altul îi dădu răspuns îndată, apoi natura se potoli: cocori, egrete şi raţe pestriţe, căprioare pătate din parc, doamne ciorovăind vesele în plimbare şi războinici încruntaţi, păşind apăsat. Era vremea viselor, noaptea aruncase giulgiul păcii peste Oraşul Imperial. Numai felinarele din pavilion ardeau, aruncând sclipiri pe scena pe care doi actori, războinica şi Împăratul, urmau să joace în piesa morţii.
— Ei, Yeoh Choo-kheng, de ce? Nu ţi-am promis Noi o răsplată demnă de reuşita ta?
— Dacă l-aş fi trădat pe inorogul care m-a salvat, răspunse Choo-kheng, ar fi fost mai rău. Nicio răsplată n-ar fi spălat sângele **acelei** trădări.
— Hm…
Împăratul căzu pe gânduri, apoi se ridică de pe tron şi veni în faţa războinicei.
— Nu te temi de pedeapsă?
Fata nu răspunse imediat, ci îl privi în ochi. Nu se mai temea de el de când urcase înapoi în joncă şi se strecurase, nevăzută, în cabina ei. Nici a doua zi de dimineaţă nu i-a fost frică, atunci când inorogul s-a apropiat de ea şi a simţit o schimbare, pe urmă s-a dat înapoi şi s-a întors galopând în pădure, la adăpost de săgeţi. Comandantul şi-a dat seama imediat de ce se întâmplase şi a poruncit ca fata să fie legată fedeleş. Şi-a petrecut ziua spumegând pe punte, încercând să afle care soldat o posedase. Dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi tăiat el însuşi capul lui Choo-kheng. Într-un sfârşit, porunci să fie biciuite santinelele din seara aceea. N-a avut ce face decât să se întoarcă, neputincios, în Oraşul Imperial, cu misiunea neîndeplinită. Iar acum el şi cei douăzeci de soldaţi ai lui au fost executaţi.
— Ai văzut vreodată inorogul, Maiestate? întrebă Choo-kheng, în cele din urmă.
— Din nefericire, nu. Dar am auzit că e un animal minunat.
— Aşa este. Şi n-am putut permite să fie omorât.
— Chiar dacă aşa am ordonat Noi?

— Chiar dacă aşa a ordonat Maiestatea Voastră, răspunse fata, întrebându-se de ce se tem toţi de omul acesta.
Gras, cărunt, câteodată cu privirea speriată. Unde era puterea lui? Oare chiar avea putere? Sau erau toţi cei din jurul său neajutoraţi şi înlănţuiţi de spaimă? Nici măcar sabia din mâna lui n-o mai speria. Cei cinci bandiţi fuseseră potrivnici mai iuţi şi mai puternici.
— Singur v-aţi făcut duşmani, Maiestate. Zadarnică e căutarea nemuririi, şi nefirească. Viaţa Voastră nu valorează cât a inorogului.
— Viaţa Noastră e viaţa statului, şuieră Împăratul. Apucă mânerul sabiei, strângându-l până i se albiră degetele. Viaţa Noastră e viaţa poporului! Un stat, un popor, un conducător! Ai uitat asta, războinico!
— Poporul a trăit înaintea Voastră. Va trăi după Voi. **Voi** aţi uitat asta.
— Cum îndrăzneşti? răcni Împăratul.
Scoase sabia din teacă şi lovi. Lama fulgeră, dar nu tăie, împietrită de o forţă de neînţeles. Împăratul se cutremură când înţelese. Sabia se opri chiar în faţa războinicei, strânsă cu fermitate de palmele ei. Împăratul trase tare de ea ca s-o elibereze. Choo-kheng sări înapoi, gata de un nou atac.
— Ia uite la ea! Ai înfrânt cinci bandiţi, te-am lăudat puţin şi acum te crezi atât de puternică, încât uiţi că Noi nu suntem nişte pungaşi de rând!
Împăratul roti sabia, vrând s-o secere pe Choo-kheng ca pe-o buruiană, dar ea se feri o dată, încă o dată şi încă o dată. Fata se gândea cu febrilitate ce să facă. Pe punte păzeau santinele. Poate că auziseră deja lupta care tulbura pacea nopţii şi alergau în ajutorul Împăratului? Ştia că nu are prea multă vreme la dispoziţie. Chiar dacă îl învingea pe Împărat, ce făcea mai departe? Slujitorii lui nemiloşi o vor supune la cele mai grele cazne: îi va implora s-o omoare. Nu avea altă şansă decât să scape.
— Unde te vei duce? – Împăratul îi ghici intenţia. – Crezi că există vreun loc în Imperiul Nostru în care să te poţi ascunde de Noi?
— Lumea se întinde şi dincolo de Imperiul Vostru, Maiestate, răspunse Choo-kheng batjocoritor.

Bărbatul acesta grăsun începea s-o enerveze. Cum de-a putut să-l asculte şi să-l venereze când a fost adusă prima oară în faţa lui? Se simţi din nou recunoscătoare inorogului. Şi tigrului, celui albastru şi celui văzut mai demult. Şi căprioarelor, şi păsărilor şi păianjenului şi cosaşului, tuturor creaturilor care-i deschiseseră ochii, o eliberaseră, îi arătaseră calea. Graţie animalelor, destinul ei nu depindea de niciun Împărat. Depindea numai de mâinile ei şi de calea pe care o alegea – desişul răului sau cărarea binelui. Şi era numai alegerea ei, alegerea care o elibera de orice teamă.
Aşadar, dibace, aşa cum o învăţase bunicul, se feri de alt atac al Împăratului. Lama rece îi şuieră la un deget de ureche, retezându-i un smoc, fulgerându-i în faţa ochilor. Iute ca săgeata, Choo-kheng apucă mâna care-o ţinea şi-o răsuci nemiloasă. Împăratul ţipă de durere şi scăpă arma. Ea o luă şi, în clipa următoare, vârful ei ameninţă gâtul Împăratului. Se făcu linişte în pavilion, nu se auzi decât respiraţia greoaie a Împăratului care fixa lama lucioasă cu privirea.
— Nu vă voi ucide, Maiestate, îl linişti Choo-kheng. Pentru Voi, faptul de a fi înfrânt de o ţărancă va fi mai greu de îndurat decât moartea!
Cu aceste cuvinte, Choo-kheng fugi la balustradă iute ca o căprioară şi sări peste ea în lac, cu tot cu sabia smulsă din mâna Împăratului.
— Gărzi! urlă Împăratul. Gărzi! Aici!
Soldaţii lui credincioşi îi auziră chemarea şi năvăliră pe puntea de lemn. Se aprinseră torţe, cineva chemă mai mulţi soldaţi să se împrăştie pe ţărm. Se traseră săbii, se încordară arcuri, săgeţi se pregăteau de ţintă pe întuneric. Împăratul porunci nervos ca fata cea neruşinată să fie prinsă vie şi adusă în faţa lui.
În clipa aceea, o pală de vânt şuieră dintr-o dată deasupra Oraşului Imperial, năpustindu-se asupra întregii suflări. Lacul, calm cu o clipă înainte, se tulbură în valuri mari. Crengile icniră, frunzele foşniră, bambuşii se îndoiră, cocorii, egretele şi raţele captive se făcură mici în faţa stihiilor. Ţigle căzură de pe acoperişuri şi se sparseră, obloanele se trântiră, flamurile de pe ziduri fâlfâiră. Părea că un dragon uriaş se încolăcise deasupra lacului, stingând torţele şi spărgând felinarele, aruncând oraşul în beznă grea cu respiraţia lui ameninţătoare, înăbuşind

poruncile Împăratului şi ţipetele soldaţilor cu urletele lui furioase.
Biciuită de vânt, o santinelă de pe mal crezu că vede pe cineva cum înoată în lac. Strigă după întăriri, dar degeaba: nu-l auzi nimeni din cauza vijeliei. Torţa îi fu stinsă de vânt, nici nu mai vedea bine. Îşi încordă arcul, dar vântul îi rătăci săgeata. Ar fi fugit, dar creanga de deasupra lui trosni şi de-abia reuşi să sară la o parte din calea ei, cu nasul în iarbă, ca să nu-l omoare pe loc.
O jumătate de noapte răscoli vântul Oraşul Imperial şi nu puţine pagube făcu. În haosul acela, nu o văzu nimeni pe Choo-kheng cum traversează barajul care taie râul ca să umple lacul şi se predă apei care o împinse în afara oraşului. Şi numai când a ieşit din apă, mult în josul râului, atunci s-a potolit vijelia. Ca şi cum se istovise toată mânia dragonului.
Undeva, departe, când primele raze de soare pictau cerul la răsărit, Choo-kheng se scufundă în îmbrăţişarea protectoare a pădurii. Sperie o turmă de căprioare, fu gata să dea nas în nas cu un urs, un tigru îi dădu târcoale de la mare distanţă, se alarmă o coţofană. I se păru că aude tropot de copite. Se opri, îşi încordă auzul, ridică sabia: puteau fi urmăritorii ei.
Atunci auzi nechezatul atât de familiar şi fugi fără să mai stea pe gânduri după copitele care o călăuzeau prin pădure, departe de mânia împărătească, de săbiile şi săgeţile soldaţilor, într-un loc ferit de biciul temnicerilor şi de topoarele călăilor. Râzând liberă, Choo-kheng fugi ca vântul pe urmele inorogului.

***

Trebuie să ştiţi că marele Ch'in Shih Huang Ti a murit la doi ani după cele povestite. Dinastia lui a fost răsturnată peste patru ani. Să ştiţi aceasta de la mine, căci e adevărat! Focul i-a devorat castelul două luni neîntrerupte, atât de flămând a fost. Dar Marele Zid a supravieţuit Primului Împărat, iar oastea lui cea puternică încă îi păzeşte mormântul de tâlhari. Şi să mai ştiţi că neruşinata de Choo-kheng a dispărut fără urmă. Nici măcar Marele Han, în oraşul lui, Cambaluc, n-a ştiut ce s-a petrecut cu ea după aceea. Şi nici nu a ştiut altceva despre inorogi, decât că nu se mai arată în Chitai. Aşa că acum închei aventura inorogului şi-a războinicei, dar am să vă spun altă poveste.

Aleksandar Žiljak

Traducere de Antuza Genescu
Traducerea s-a realizat şi postat pe site-ul SRSFF, cu acceptul autorului.
Aleksandar Žiljak (născut în 1963 la Zagreb) este un autor de science fiction, fantasy şi horror, editor, teoretician şi grafician croat. În prezent activează ca artist grafic specializat în ilustraţia de carte, dar are şi colaborări în presă. Este membru al Asociaţiei Artiştilor Independenţi din Croaţia (HZSU). A absolvit Facultatea de Electrotehnică din Zagreb în 1987 şi a obţinut masteratul în informatică în 1990. Din 1988 a început să-şi publice ilustraţiile în revista SF *Sirius* din Zagreb. Pe tărîm literar a debutat în 1991 cu povestiri horror. A publicat texte science fiction, fantasy şi horror în revista „*Futura*” şi în antologiile anuale „*Sfera*”. De asemenea este autorul a două scenarii.Primul său volum, „*Păsări oarbe*” (*Slijepe ptice*) a apărut în 2003. În acelaşi an a publicat o carte de popularizare a ştiinţei, *„Criptozoologia: Lumea animalelor misterioase”*, sub pseudonimul Karl S. McEwan, pe care a şi ilustrat-o cu 60 de desene. În 2006 a fost co-editorul, împreună cu Tomislav Sakic, al antologiei de science fiction croat „*Ad Astra*” cuprinzînd texte din perioada 1976 – 2006. „*Ad Astra*” este considerată ca fiind cea mai bună şi completă antologie de science fiction croat. Este co-editor, împreună cu Tomislav Sakic, al revistei SF croate „*Ubiq*”, cu apariţie bi-anuală din noiembrie 2007. Aleksandar Žiljak este cîştigătorul a cinci premii SFERA, trei pentru cea mai bună povestire şi două pentru cea mai bună grafică SF (în 1993 şi 1995) iar unul – împreună cu Tomislav Šakic – pentru antologia „*Ad Astra*” (2006). Povestirea sa „*O seară în cafeneaua oraşului, cu Lidia în minte*” a fost inclusă în antologia internaţională *The Apex Book of World SF* (2009). Povestirile şi eseurile i-au apărut în Germania (*Internova, Nova*), Italia (*Futuro Europa*), Franţa (*Station Fiction*), Danemarca (*Phantazm* webzine), Serbia (*Politikin, Art-Anima* webzine), Argentina (*Axxon* webzine), Grecia (*9* – supliment SF al ziarului Eleftherotypia), China şi Polonia. Acestora li se adaugă şi România.
A fost intervievat de Nicholas Seeley pentru site-ul *Strange Horizons* şi a participat la o anchetă a site-ului *SF Signal*.
Pe site-ul SRSFF i-au fost postate interviul cu Nicholas Seeley, „Aleksandar Žiljak, omul orchestră al science fiction-ului croat”

(traducerea Adina Barvinschi), studiul „Science Fiction-ul în Croaţia” (traducerea Cristian Tamaş), povestirile „Sexul şi peştele abisal” (traducerea Mihnea Columbeanu), „Ciufulici” (traducerea Mihnea Columbeanu).